

KARDINALOVA USKRSNA PORUKA

(Zagreb, 2011.)

Draga braćo i sestre!

1. Zakoračili smo u posljednje razdoblje pripreme za pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj početkom lipnja ove godine. Već mjesecima kršćanski poziv i crkvenost živimo u svjetlu riječi: Zajedno u Kristu. Ulazeći u otajstvo Velikoga tjedna, pogleda usmjerena na Kristovu muku, smrt i uskrsnuće, te na dar Božjega Duha, to nam se geslo objavljuje u svojoj punini. Sveti dani koji su pred nama obuhvaćaju čitavu povijest spasenja, pojedine ljudske živote i život naroda.

Hrvatski su vjernici stoljećima snažno proživljavali to središte liturgijske godine i u njemu tražili novo izvorište za svoju vjeru i usklađenost života s Božjim naumom. Upravo je duhovnost vazmenoga ciklusa oblikovala divna ostvarenja naših kulturoloških izričaja i to u trenucima velikih kušnja.

Ni ove godine nismo pošteđeni kušnja. Uronjenost u Kristovo otajstvo zahtijeva od nas da se suočimo s ljudskim prosudbama, osudama i odlukama koje ranjavaju istinu i zanemaruju pravednost. No, upravo Kristov križ govori o neraskidivome savezu Boga s čovjekom i o proslavi u poniženju. U križu je nijekanje ljudske sebičnosti i laži, ali u križu živi i ljepota združenosti s nebom.

Čovjek i svijet stvoreni su da bi živjeli u zajedništvu s Bogom. No, grijeh je narušio tu ljepotu i unio razdor, udaljavajući čovjeka od Boga te unoseći nemir i strah. Tako nas svaki dan u Velikome tjednu i Svetome trodnevlju vodi u susret sa suprotnostima: s jedne strane zajedništva s

Bogom, a s druge odbacivanja tog zajedništva; nalazimo se unutar povijesti ljubavi, agonije i slave. U svjetlu vazmenog otajstva pokušat ćemo bolje spoznati što znači živjeti: Zajedno u Kristu, na što nas poziva geslo koje je izabrano za pohod pape Benedikta XVI. Hrvatskoj.

2. Na Cvjetnicu smo dionici Isusova ulaska u Jeruzalem. Pred nama je hod u kojemu smo pozvani prepoznati Gospodara povijesti, klicati Kralju svega stvorenoga i slaviti Ljubav koja prinosi žrtvu jedanput zasvagda, kako bismo se mi mogli klanjati u duhu i istini te svakodnevno prinositi duhovnu žrtvu svojim sebedarjem.

Prepoznati Boga, prvi je korak u hodu prema Uskrsu i zajedništvu u Kristu. Kako bi se prepoznalo Boga potrebno je gledati očima srca i raspoloženjem djece koja su klicala Isusu i u kojima je Crkva vidjela sliku same sebe, vjernika koji od Boga mole svjetlo za hod prema Kalvariji na kojoj sve umire i sve ponovno biva uskrišeno.

I dok će se oko ulaska na vrata Jeruzalema i ljudskih srdaca mnogi naći u zajedništvu, i dok će se radovati Isusovoj blizini, drugi će prihvatiti snagu razdora i u poklik: Hosana! unijeti urlik: Raspni ga! koji će postajati sve jači i prodorniji. Nada slabi, a Božja je blizina sve manje prepoznatljiva. Nedjelja muke Gospodinove podsjeća nas da je naša vjera uronjena u proturječnosti povijesti.

Biti zajedno u Kristu znači nositi prepoznatljivost Božjega lica u svagdašnjici.

3. Na Veliki četvrtak Isus pere noge svojim učenicima, da bismo imali »udjela s njime«; daruje nam Euharistiju, da bismo živjeli njegovu Prisutnost. Kad je došao njegov čas, da s ovoga svijeta prijeđe k Ocu, On u

darivanju sebe preobražava križ i našu ljudskost. Njegov je čas najljepši dar čovjeku, pozvanom u dioništvo vječne ljubavi.

U konkretnosti čina pranja nogu, koji ima proročku poruku, Isus očituje svoje otajstvo: odlaže odjeću slave i uzima ruho ljudskosti; opasuje se ljubavlju, postaje slugom, da bismo mi – očišćeni njegovom riječju i ljubavlju – mogli biti za stolom Božanske gozbe. Krist nas je oprao snagom svoje krvi, bezgraničnom ljubavlju »za život svijeta« (Iv 6, 51). U svojim sakramentima Gospodin uvijek iznova dolazi pred nas, tražeći da mu predamo grijehe; dao nam je primjer da se i mi služenjem ponizno predajemo jedni drugima preobražavajući svijet i svoje zajedništvo.

I na Veliki četvrtak primjećujemo proturječje u kojem živi kršćanska ljubav. Za istim stolom zajedništva našla se i neizreciva izdaja koja ne uzmiče čak niti pred blagim Isusovim pogledom i riječju prijatelj. No, Bog nam je darovao Euharistiju i zato da zajedništvom Kristova stola otklanjamo i ublažujemo mrak trpljenja, tamu savjesti i snagu zla.

Biti zajedno u Kristu znači preobražavati svijet darom ljubavi i prisutnosti Onoga koji nas je prvi ljubio.

4. Na Veliki petak čini se kao da je zajedništvo s Kristom razoreno, a ljubav izgubila smisao. No, zajedništvo je sačuvalo znak u milosrđu pruženoga rupca, utisnutoga lika patnje, sućuti koja je barem malo ponijela Isusov križ, u boli koja je promatrala Raspetoga u dovršenju Očeva djela.

Kristov križ objavljuje da se ništa vrijedno na ovome svijetu ne može ostvariti bez prijanjanja uz istinu. U trenutku kada se smrt sastala sa životom, kako pjevamo u liturgiji, Krist prolazi pored svakoga od nas i pita nas gdje se to nalazimo: u ravnodušnosti mnogih ili u velikodušnosti nekolicine. I samo onaj tko je kušao iskustvo boli može istinski razumjeti Kristov križ i današnje križeve. Križ nema smisla za one koji se pouzdaju u

sebe, u svoje sposobnosti, moći i znanje. Na Veliki petak živimo istinu da se život i zajedništvo u Kristu ostvarenju darivanjem vlastita života. Tko umire iz ljubavi, živi vječnost.

Sva nestalnost, neistina, nijekanje života nalazi se u navješćaju Kristove muke. Ljudsko zajedništvo preuzelo je jezik mržnje i odbijanja. Sve što je moguće staviti na kušnju upravo je tako postavljeno pred nas. Veliki je petak konačno razotkrivanje čovjeka u njegovu odnosu prema samom sebi, prema drugima i Bogu. Isus je osuđen jer je vraćao u život, ozdravljao, unosio svjetlo istine i oslobađao srca ljudi od zla. Nije prihvatio slavu i čast, nego je izabrao život neuglednosti i napuštenosti, darovavši svjetlo novoga zajedništva. Krista na križu prepoznaju samo oni koji su izabrali iskru i pogled ljubavi.

Biti zajedno u Kristu znači prihvatiti križ i živjeti mudrost Kristova križa, otvarajući srce otajstvu uskrsnuća s pogledom ljubavi prema siromašnima, tužnima, gladnima, pogođenima nepravdama...

5. Sjetimo se kako su neki, dok je Gospodin išao u Jeruzalem, zamolili da vide Isusa, a On je odgovorio prisposodobom o pšeničnome zrnu koje treba proći kroz smrt, da bi donijelo mnogo roda. Vazmeno bdjenje i svetkovina Uskrsnuća pokazuju kako Bog ulazi u naš život i kako mi kršćenici više nismo tek osobe jedna pored druge. On povezuje naš život sa svojim te postajemo jedno s njim. U zajedništvu smo zbog Krista u nama, koji je nadvladao svaku ljudsku udaljenost (usp. Ef 2, 13).

Noć Kristova uskrsnuća daruje svjetlo zapaljeno iskrom ljubavi koju Golgota nije mogla utrnuti. Svijet je obasjan novim sjajem a vjernicima su darovane oči vjere. Pred njima se, doduše, nalazi mnoštvo znakova smrti, ali one vide život te prepoznaju znakove nade i odjeke pjesme koja je Krista pratila na Cvjetnicu.

Od prepoznavanja Boga u Isusu, do ulaska u tamu i suočavanja sa smrću, sve do novoga prepoznavanja Života – to je Pasha, to je Vazam u kojemu živimo zajedništvo. I učenici su, dolazeći na Isusov grob na uskrsno jutro morali ući i još se jedanput suočiti sa znakovima smrti, ali im je vjera progovorila o Živome i uvela ih u neraskidivo zajedništvo. Pred smrću s kojom se kršćani svakodnevno susreću, oni znaju da se Uskrs događa po djelima ljubavi, po Riječi i lomljenju kruha, po znakovima zajedništva koji progovaraju Mariji Magdaleni i učenicima na putu u Emaus.

No, ni otajstvo uskrsnuća nije lišeno osporavanja i narušavanja zajedništva. Posijano zrnje Božje svjetlosti suočava se sa zrnjem sumnja koje donose plodove razjedinjenosti, tjeskobe i očaja. Početna laž kojoj se čovjek priklonio neprestano traži okretanje od Boga.

Isus je za sebe rekao da je »Put, Istina i Život«. Time je, na sažet način, izrekao otajstvo Vazma. Razmatrajući pojedine sastavnice slavlja Velikoga tjedna vidimo da je njegov ulazak u Jeruzalem put ljubavi, prinošenja, darivanja. Vidimo da se na Posljednjoj večeri i na Kalvariji objavljuje Istina kao vrelo Života.

Biti zajedno u Kristu znači živjeti božanskim životom u Duhu Svetome koji obnavlja.

6. Dragi vjernici, pripremajući se za dolazak Svetog Oca u Hrvatsku, iskušavani događajima koji nas žele skrenuti s puta Istine i Života, suočimo se sa svojim iskustvima u kojima ćemo, nedvojbeno, pronaći i nezadovoljstva te iskustvo grijeha, ali ne previdimo Krista koji dolazi k nama, koji se sagiba pred nama da nas zamoli za poniznost i da nas očisti, koji nas poziva za svoj stol, a prazninu i razočaranja preobražava u novi život.

ZAGREBAČKA NADBISKUPIJA

Tiskovni ured

HR-10000 Zagreb, Kaptol 31

tel/ fax: 01/4894-878

mob: 099/3126 605

www.zg-nadbiskupija.hr
tiskovni@zg-nadbiskupija.hr

Braćo i sestre, ne zaboravimo moliti za naše zajedništvo, čuvajmo ono od čega istinski živimo kao obitelji, kao Crkva i kao narod. Molimo Duha ljubavi i radosti da nam udijeli svoju snagu, da se ne bojimo svoje nemoći, nego da se oslanjamo i pouzdajemo u Božju svemoć. Tomu smo bili toliko puta svjedoci u našoj povijesti. Pozvani smo potvrditi to svjedočanstvo, a najljepša prigoda za to pruža nam se dolaskom na slavlja s Benediktom XVI. u Zagrebu, 4. i 5. lipnja 2011. godine. Pozivam vas, drage katoličke obitelji, vas, dragi mladi, i sve vas, dragi vjernici, da dođete na susrete s Papom te očitujete radost naše katoličke vjere.

Mi znamo da smo zajedno u Kristu i zato se radujemo proslavi Uskrsnuća. Svima vama do kojih dopiru ove moje riječi čestitam: Sretan Uskrs!

Vaš nadbiskup,
† Josip kardinal Bozanić

U Zagrebu, na Cvjetnicu, 17. travnja 2011.